

QUARESMA AMB EDITH STEIN:

5.- DÉU ÉS AMOR

Viure segons la voluntat de Déu:

Amb la descoberta de la fe, Edith Stein d'adona del significat que Déu té en la seva vida, i que sense Ell no pot assolir la plenitud del seu ésser. Suposa transformar el contingut de la fe en vida, obrint-se a l'amistat amb Déu, a la gràcia; descobrint que Ell és Pare misericordiós que només desitja la meua felicitat.

La persona, convençuda de la seva petitesa i de la bondat de Déu, comprèn que el camí cap a la plenitud s'identifica amb la unió amb Déu. És aquest l'autèntic camí de seguiment de Crist i de Maria que van fer de la voluntat del Pare l'únic contingut de la seva vida. La disposició a complir i acceptar la voluntat de Déu ha de definir, doncs, la vida del cristià, ser el fil conductor de la seva existència.

Viure a les mans de Déu:

Per Edith Stein la persona que configura el seu viure amb la voluntat de Déu viu tota la realitat en actitud de profunda confiança. És la fe de qui experimenta que Déu sosté tota la seva vida. Aquest saber-se protegit no és fruit d'una seguretat humana, sinó de l'experiència amorosa de Déu. No és el resultat de l'observança d'unes normes, ni de mèrits conquerits i acumulats. Qui es descobreix -tal vegada només un cop- estimat per Déu, ja no pot dubtar ni de la seva existència ni del seu cor misericordiós. Des d'aquesta experiència tota la vida es contempla com inscrita en el projecte de Déu.

La seguretat que sorgeix de la confiança en Déu Pare empeny la persona a lliurar-se cada dia més. Ha conegut que l'abandó és l'únic camí per arribar a Déu, és *l'acte més lliure de la llibertat*. Només el Déu Amor li dona seguretat.

«L'amor, en la seva màxima perfecció, no es realitza més que en Déu: en l'amor recíproc de les persones divines, en l'ésser diví donant-se a sí mateix. L'amor és l'ésser de Déu, la vida de Déu, l'essència de Déu. Correspon a cadascuna de les persones divines i a la seva unitat»

(E.S. Ser finito y ser eterno)

«Si Déu és Amor i viu en cadascú de nosaltres, ens hem d'estimar amb amor fraternal. Per això l'amor al proïsme és la mesura del nostre amor a Déu. [El nostre 'proïsme' és tot aquell que tenim davant nostre i que té necessitat de nosaltres, i és indiferent que sigui el nostre parent o no, que ens caigui bé o ens disgusti, o que sigui 'moralment digne' o no d'ajuda »

(E.S. El Misteri de Nadal)

